

eller udført, om saa kan siges, som kan blive Communen til Besvær eller Byrde, men det er jo dog ikke for Politimesterens Skyld, at man har disse Vedtægter, men derimod, fordi man finder, at de skulle være til Gavn for Communen. Det er jo dog egentlig Hovedhensigten, saa at, dersom det virkelig skulde blive Tilfældet, at Communen modsatte sig Noget, der ikke var til Skade, men til dens eget Gavn, ja, da kom den til, som man siger, at tage Skade for Hjemgjæld. Jeg kan, som sagt, ikke see, at der er nogen Fare ved at vedtage Forslaget. Det kunde jo nok være, at dersom det ikke blev vedtaget, kunde der i Tiden opstaae Ulempe deraf. Vi have jo haft et lignende Exempel; man troede dengang, man nedsatte Skolecommissionsener, at man var ganske sikket ved, at der var 2 Medlemmer i Forening med Præsten til at varetage deres Forretninger. Desuagtet har man nu fundet det fornødent at indbringe et nyt Lovforslag desangaaende. Nu er jeg rigtig nok bange for, at Forslaget skal falde af den Grund, at de, som egentlig skulle bære Forslaget, ikke ere tilstede, da vi Andre ikke have Ordet saa godt i vor Magt til at forsvare det, men desuagtet skal jeg anbefale Thinget at stemme for Forslaget, da jeg troer, at naftet Alt, hvad der kan siges mod det, der dog er Mere, der taler for, at det vedtages, end for, at det skulde forkastes.

Justitsministeren: Jeg finder, at de ærede Medlemmer af Fleertallet, som have udtalt sig om Forslaget under Nr. 3 til § 3, paa ingen Maade skulle mene, at de have forsvaret Forslaget mindre godt, end om det var skeet ved andre ærede Medlemmer; jeg troer, at de saa fuldstændigt have gjort Rede for Forslaget, at der navnlig i saa Henseende Intet savnes. Det var mig om at gjøre, da jeg udtalte mig mod de forskjellige Forslag, at lade det træde klart og bestemt frem, at Ministerens Stilling var væsentlig forskjellig overfor Forslaget under Nr. 4 og overfor det under Nr. 3. Jeg anseer det, at Ministeren

saa meget som muligt kommer til Overenskomst med Udvalg i saadanne Sager, for at være saa vigtigt og nyttigt, at det er mig i høi Grad magtpaaliggende, at det ikke paa nogen Maade senere skal kunne siges, at Ministeren ikke noie har fastholdt de Afstaler, der have fundet Sted med Udvalget; og jeg troer derfor at burde fremhæve, at naar jeg havde forpligtet mig til ikke at modsætte mig Forslaget under Nr. 4, saa ligger deri efter min Opfattelse, at Ministeren efter Gvne ogsaa fastholder et saadant Forslag, naar det maatte blive vedtaget, ogsaa paa et andet Sted. Det er jo, kan jeg gjerne sige, det væsentligste Middel, hvorigjennem Ministeren, efterat Sagen først er kommen ind i Thinget, kan yde sit Bidrag til at gennemføre den; har er jo det offentlige Bindeled mellem de forskjellige Thing, og det er derfor meget vigtigt, at der ikke opstaaer nogen som helst Misforstaaelse med Hensyn til den Maade, hvorpaa han udtaler sig i den ene Forsamling, efterat have udtalt sig i den anden. Dette er altsaa min Stilling med Hensyn til Nr. 4. Ganste anderledes staaer jeg overfor Forslaget under Nr. 3. Jeg erklærede, at jeg havde nogen Frygt for, at man derved ligesom vilde tage Noget bort med den venstre Haand, efterat have givet med den høire Haand det, jeg ansaae nødvendigt for Sagens Gjennemførelse. Uden Nødvendighed stiller jeg ikke Sagen paa Spidsen, og derfor har jeg ikke villet erklære, at jeg ikke var istand til at modtage Loven, naar dette Forslag blev vedtaget; men jeg ansaae Forslaget for ikke ubetænkeligt, fordi det ikke er mig klart, om man ikke derved lægger saa mange Bænkfligheder i veien for en forstandig Gjennemførelse af Loven, at man nærmer sig til det Forslag, som Udvalget dog havde fravalgt under Forhandlingerne med mig, nemlig ganske at binde Justitsministeren til Communens Samtykke, og jeg fremhævede det eiendommeligt Uheldige i, at, medens vi i Udvalget havde haft Leilighed til at debattere andre Forslag, saa var dette Forslag ikke kommet frem i en saa